

РЕШЕНИЕ

№ 17631

гр. София, 23.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **1639** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на Г. Д. М., чрез адв. Т. М., против решение от 24.11.2024 г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 11186/2024 г., с което се потвърждава писмено предупреждение (ПП) по чл. 28 ЗАНН с № КПК-6525-5 [населено място], 15.07.2024 г., издадено от председателя на Комисията за противодействие на корупцията (КПК), с което Г. Д. М. е била освободена от административнонаказателна отговорност по административнонаказателна преписка, образувана по АУАН с № КПК-АУАН-ПР-1177/17.04.2024 г. за маловажен случай на административно нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. чл. 49, ал.1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК).

Твърди се в касационната жалба, че решението на районния съд е необосновано и неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон. Сочи се, че на 25.01.2024 г. изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане (АСП) е изпратил писмо до всички директори на териториални дирекции за социално подпомагане, с указания за подаване на финална декларация по ЗПК в едномесечен срок от издаването на актуализирано пълномощно във връзка с изменението на чл. 7, ал. 1 ЗОП, поради което срокът за подаване на декларацията според касатора изтича на 19.02.2024 г., а не на 22.01.2024 г. Според касатора пълномощията да възлага обществени поръчки не са прекратени по силата на закона, считано от датата на обнародване на промяната в чл. 7, ал. 1 ЗОП – 22.12.2023 г., както неправилно е приел районният съд, тъй като

разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗОП, като материалноправна норма има действие за бъдещите делегиращи актове, които възложителите ще издават след 22.12.2023 г. Изтъква се, че доколкото като няма разпоредба, в която да се казва, че издадените до 22.12.2023 г. делегиращи актове се отменят, до отмяната на пълномощното с писмото от 25.01.2024 г. на изпълнителния директор на АСП следва да се счита, че касаторът е имал материалноправна компетентност по ЗОП. Предвид горното счита, че с обнародването на Закона за изменение и допълнение на ЗОП на 22.12.2023 г. не е могло да се очаква касаторът да е узнал, че трябва да подаде декларация по реда на ЗПК. С касационната жалба се оспорва също така, че нарушението е било извършено „по непредпазливост“, като се твърди, че касаторът не е могъл да предвиди каквито и да е било последици, защото е бил наясно и със съзнанието, че подава декларацията си в срок. На основание изложеното счита, че АУАН и ПП са издадени при съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правото на защита на касатора. Искането до съда е да се отмени решението като незаконосъобразно.

Ответникът по касация – председателят на Комисията за противодействие на корупцията, чрез юр.к. Ц., оспорва касационната жалба като неоснователна. Излага съображения за правилност и законосъобразност на обжалваното решение, като посочва, че наказващият орган се съобразил с възражението на касатора срещу АУАН, с което в условията на алтернативност е поискано да бъде предупредена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита касационната жалба за неоснователна, а обжалваното решение за правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че Г. Д. М. попада в обхвата на лицата по чл. 6, ал. 1, т. 44 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК). Посочил, е че след извършените законови промени в разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗОП (обн. в ДВ бр.88 от 2023 г., в сила от 22.12.2023 г.), от Агенцията за обществените поръчки (АОП) били обявени методически указания с изх. № МУ-2 от 29.12.2023 г., относно тълкуването на разпоредбата на чл. 7, ал. 1 вр. чл. 5, ал. 1 ЗОП. Приел е, че Г. Д. М. не попада по закон в обхвата на новите изменения в чл. 7, ал. 1 ЗОП, поради което и не се включвала в кръга лица, на които можело да се възлагат обществени поръчки, тъй като не е ръководела Агенцията за „Социално подпомагане“ съгласно изискванията на чл. 8, ал. 1 от Закона за администрацията, а само нейно отделно структурно звено - РД „СП“ - М.“. Посочил е, че в КПК е била извършена проверка на 11.04.2024 г. от свидетеля - актосъставител Г. Н. Т. - служител на КПК, при която се установило, че на 08.02.2024 г. Г. Д. М. е подала декларация с вх. № Ф 4467 на 08.02.2024 г. за имущество и интереси по чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК вр. чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК – със 17 дни закъснение, след изтичане на законоустановения срок на 22.01.2024 г.

Районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. Н. Т. и Д. А. С. и писмените доказателства от административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че писменото предупреждение е правилно и законосъобразно.

От правна страна съдът е намерил, че АУАН и ПП отговарят от външна страна по форма и

съдържание на изискванията по чл. 42 ЗАНН, респективно чл. 57 ЗАНН. Приел е, че са издадени от надлежни органи и в рамките на техните законови пълномощия, както и че констатираното нарушение е изчерпателно, ясно и подробно описано в акта за установяване на административното нарушение, което по идентичен начин е отразено и в ПП по чл. 28 ЗАНН. Обосновал е извод, че административнонаказващият орган не е извършил процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното писмено предупреждение.

Посочил е, че в срок от 22.12.2023 г. до 22.01.2024 г. Г. Д. М. не е подала в КПК декларация за имуществото и интереси в качеството ѝ на директор на Регионална Дирекция „Социално подпомагане“. Приел, е че осъществено от Г. Д. М. е било с продължено довършено бездействие от деня, следващ законовия едномесечен срок за подаване на имуществената декларация – а именно от 23.01.2024 г.

Намерил е, че нарушената материалноправна норма е правилно посочена, с оглед установеното административно нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК, което е формално - на просто извършване.

Изложил е съображения, че с влязлото в сила изменение на разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗОП Г. Д. М. вече не е отговаряла на изискванията да бъде надлежно законово лице, на което възложителят - изпълнителният Директор на Агенция за „Социално подпомагане“ да е можел да възлага с преупълномощаване извършването и администрирането на обществените поръчки по ЗОП. Обосновал е извод, че последващите евентуални упълномощавания на възложителя след 22.12.2023 г. не са могли да преодолеят законовите ограничения по чл. 7, ал. 1 ЗОП, тъй като Г. Д. М. не е била ръководно лице на цялата администрация на Агенцията за „Социално подпомагане“, а само на нейно отделно структурно звено - Дирекция, в [населено място]. Приел е, че пълномощното ѝ е било прекратено по волята на законодателя, поради което и пълномощното от възложителя по ЗОП не е можело да се противопостави на законното ограничение на чл. 7, ал. 1 ЗОП. В тази връзка се е позовал и на методическите указания на АОП с изх. № МУ-2 от 29.12.2023 г., които са били в същата насока. По-горните съображения, съдът е приел, че Г. Д. М. е извършила административно нарушение, както и че не са налице основания за освобождаването ѝ от отговорност, доколкото непознаването, незнанието и неполагането на необходимите грижи по реда на закона не освобождава от отговорност нарушителя. Намерил е за неоснователно възражението в жалбата и писмената защита, че за Г. Д. М. не е възникнало задължение да подава декларация, тъй като не е публично лице по ЗПК.

Посочил е, че при правилно приложение на материалния закон е била освободена от административнонаказателна отговорност, поради маловажността на случая съгласно чл. 28 ЗАНН, тъй като закъснението ѝ от седемнадесет дни не е значително, нито е прекомерно, а и липсвали вредни последици. Приел, че целта на административното наказание е реализирана пропорционално и с писменото предупреждение.

Така обжалваното решение е валидно и допустимо и правилно.

Споделят се изложените мотиви от районния съд, поради което същите не следва да се преповтарят съгласно чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН. Следва да се отбележи, че възраженията, визирани в касационната жалба, са изложени и в жалбата, с която е сезиран първоинстанционния съд, който е изложил съображения по всяко от тях. За пълнота, съдът ще вземе отношение по основните възражения в касационната жалба:

Съгласно чл. 52, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗПК декларация за имущество и интереси се подава в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност и в едномесечен срок от освобождаване от длъжност. Изключение от това правило е предвидено в разпоредбата чл. 52, ал. 2 ЗПК,

съгласно която при промяна на заеманата длъжност с друга длъжност по чл. 6, ал. 1 ЗПК лицето, което остава задължено по този раздел, не подава декларация по ал. 1, т. 3 и нова декларация по ал. 1, т. 1 на същата разпоредба.

Не е спорно по делото, че Г. Д. М. е била задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 44 ЗПК. Видно от пълномощно № РД05-0808/13.11.2023 г., на основание чл. 7, ал. 1 ЗОП, изпълнителният директор на АСП е упълномощил Г. Д. М. да организира и възлага обществени поръчки, считано от 13.11.2023 г. до оттегляне на пълномощното. Действително с изменението на разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗОП в сила от 22.12.2023 г. законодателят е ограничил кръга от лица, на които възложителите по чл. 6, ал. 1 ЗОП могат да делегират своите правомощия във връзка с процедурите по обществени поръчки, като е предвидил възложителят да може да делегира правомощията си по чл. 5, ал. 1 ЗОП на длъжностно лице, което има право да го замества съгласно нормативен, административен или друг акт, който определя представителството на възложителя или на лице, което осъществява административното ръководство в организацията на възложителя. По отношение на образуваните преди изменението на чл. 7, ал. 1 ЗОП производства, за които до влизането в сила закона е взето решение за откриване на процедура, публикувана е обява по чл. 187, ал. 1 ЗОП или е изпратена покана по чл. 191 ЗОП законодателят в § 93 от ПЗР към ЗИД на ЗОП е предвидил да се довършват по досегашния ред.

Предвид горното изменение на чл. 7, ал. 1 ЗОП изпълнителният директор на АСП в качеството си на възложител по чл. 6, ал. 1 ЗОП е уведомил с писмо № 9100-0024/25.01.2024 г. директорите на ДСП и РДСП, че финална декларация следва да бъде подадена в едномесечен срок от издаване на актуализираното пълномощно по чл. 7, ал. 1 ЗОП, както и че директорите на ДСП и РДСП, които са упълномощени по реда ЗОП следва да довършат започнатите процедури и да сключат договори, ако са започнали преди 22.12.2023 г. и съответно да посочат номерата на пълномощните. В писмото също така е посочено, че въз основа на представената информация, за всяко от горните лица ще бъде издадена заповед за прекратяване на действието на пълномощията. От анализа на относимите към настоящия казус разпоредбите на ЗОП следва извод, че от страна на Г. Д. М. е възникнало задължение да подава финална декларация на основание чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК. Това е така, тъй като законодателят е приравнил и лицата, които са упълномощени от публични възложители по реда на ЗОП да се считат за лица, заемащи публични длъжности по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗПК. В този смисъл за Г. Д. М., като заемаща публична длъжност по чл. 6, ал. 1 ЗПК, е възникнало задължението за подаване на финална декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК, тъй като е била освободена от заемането на публична длъжност с прекратяване на пълномощия ѝ по силата на изменението на чл. 7, ал. 1 ЗОП в сила от 22.12.2023 г. Горното задължение е възникнало независимо, че е продължила да изпълнява длъжността директор на ДСП – [населено място] и в това си качество е задължено лице по ЗПК, тъй като не е налице изключението, предвидено в разпоредбата на чл. 52, ал. 3 ЗПК, съгласно която при промяна на заеманата длъжност с друга длъжност по чл. 6, ал. 1 ЗПК лицето не подава декларация по ал. 1, т. 3 ЗПК и нова декларация по ал. 1, т. 1 ЗПК. С изменението на чл. 7, ал. 1 ЗОП в сила от 22.12.2023 г. директорите на ДСП и РДСП не могат да бъдат упълномощени лица по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 44 ЗПК, поради което и не е налице хипотезата, при която не възниква задължение за подаване на финална декларация. Обстоятелството, че Г. Д. има задължение за подаване на декларация по чл. 49, ал. 1 ЗПК в качеството ѝ на директор на РДСП не я освобождава от задължението за подаване на финална декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК, която е с цел да се декларира цялото имущество задълженото по чл. 6, ал. 1 ЗПК предвид настъпилото освобождаване от заеманата публична длъжност. На следващо място следва да се отбележи, че писмото от 25.01.2024 г. на изпълнителния директор на АСП до директорите на ДСП и РДСП е било с указателен характер,

доколкото с него се е събирала информация за започналите процедури по ЗОП преди 22.12.2023 г., които е следвало да приключат по досегашния ред. Пълномощията на Г. Д. М. са били прекратени по силата на закона, както правилно е приел районния съд, поради което и едномесечният срок за подаване на декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК е започнал да тече, считано от 22.12.2023 г., а не от датата на писмото на изпълнителния директор на АСП.

По изложените съображения съдът намира, че административнонаказателната отговорност на Г. Д. М. за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК е правилно ангажирана. При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София-град, XVIII Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТСТАВЯ в сила решение от 24.11.2024 г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 11186/2024 г., с което се потвърждава писмено предупреждение по чл. 28 ЗАНН с № КПК-6525-5 [населено място], 15.07.2024 г., издадено от председателя на Комисията за противодействие на корупцията.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.